

κη μου, πού έμεινε πετόι και κόκκαλο;... 'Αμέσως νά πάμε νά τής τώ πούμε. Κι' έπειτα γιατί φοβάσαι μήν πάθει; Τί λέει τώ τηλεγράφημα; «Κατάστασις βελτιωμένη». Αυτό σημαίνει δι...

— ... δι' ό γινός της θέλει νά τής κούνη την άλήθεια, έμφο- μούρισε ό Λέπουρας κουνώντας θλιβερά τώ κεφάλι. Πώς ξέρει άν δέν έχασε κανένα χέρι ή κανένα πόδι ό καυμένος ό Λάμπης...

— 'Ω, μπαμπά! Έκαναν με μιá φωνή ή 'Αγλαία κι' ή Δήμητρα, ένθ ή Σμαρώ έβαλε τά κλάματα.

— Πάρε τώρα τίς γρουσουζιές, ελετε ή κ. 'Αρσινόη στόν άντρα της. 'Αν ήταν σέ κακή κατάσταση, δέν θά μπορούσε νά γράψη και τώ τηλεγράφημα. Αυτό δέν τώ συλλογίστηκες! έπρόσθεσε με θριαμ- βευτικό τόνο.

— Χμ, και τί βγαίνει μ' αυτό; Μπορεί νά παρακάλεσε τώ γιατρό, κανένα νοσοκόμο, κανένα φίλο του, ξέρω κι' έγώ, και κείνος ανέλαβε νά μās τηλεγραφήσει... Μά, ώστόσο, άς ελιπίσουμε...

— Κείνο πού βλέπω γώ, Νικολάκη, εινε πώς δέν έχεις τώ κουρά- γιο νά πās στή μάνα του και νά τής τώ πής. Λοιπόν, πετάγομαι γώ!

— Μαμά, γαρθώ και γώ; παρακάλεσε ή Δήμητρα.

— Κι' έγώ, μαμάκα! ελετε ή 'Αγλαία.

— Πάρε με και μένα, μητερούλα! έκλαψε ή παραπονιάρα ή Σμαρώ.

Μά ή κ. 'Αρσινόη δέν ήθελε νά πάρη καμμιá μαζύ της, γιατί συλ- λογιότανε πώς, άν ή Φρόσω τίς έβλεπε νά μπαίνουν όλες τέτοια ώρα σπίτι της, φέροντας μιá τέτοια είδησι, θά τής κορόβιαν ή καρδιά. Λοιπόν, θά πήγαινε μόνο με την υπηρέτρια. Τώ σπίτι της Φρόσως ή- ταν μόλις διακόσια βήματα πιό πέρα.

— Σταρούλα, ελετε, φέρε μου τώ σάλι μου κι' ετοιμάσου νά με συντροφεύης.

"Όταν ή κ. 'Αρσινόη, με τώ κεφάλι σκεπασμένο με τώ σάλι και συντροφεασμένη από την ύ- πηρετριά της, περνούσε κάτω από τώ σπίτι του κώρ Γιάννη, του άπόστρατου, εινε τώ παρά- θυρο τής Φωτούλας φωτισμένο.

— Δουλένι άκόμη τώ προκο- μένο τώ κορίτσι, σκέφτηκε, και κείνος ό χαίρλης ό πατέρας της ποιός ξέρει σέ ποιá ταβέρνα μετρουλιάζει...

Μά την ίδια στιγμή μιá γυ- ναικεία σιλουέτα φανερώθηκε στώ στενόμακρο ξύλινο μπαλκόνι, κι' ή Σταρούλα ελετε:

— 'Η Φωτούλα, κυρία, ποτί- ζει τίς γλάστρες της.

'Αλήθεια, νερό έστιαζε από τώ μπαλκόνι. Τώ φανάρι του δρό- μου έρχιχε τώ φώσ του στώ σπίτι κι' ή Φωτούλα ξεχώριζε καθαρά μ' έναν κουβά στώ χέρι.

— Καλησπέρα, Φωτούλα, φώ- ναξε ή κυρία Λέπουρα, στή φι- ληγάδα τών κοριτσιών της.

'Η κοπέλλα ξαφνιάστηκε.

— Μα! έσεις, κυρία 'Αρσινόη;!... Δέν σās γνώρισα... Μήπως βραχίκατε;...

— 'Όχι, κόρη μου.

— Νά σās δώ μιá στιγμή.

— Δέν μπορώ ν' άνεθώ... Είμαι βιαστική, πάω στή Φρόσω. Εινε κάτσια άνάγκη.

— 'Α! Έκανε ή Φωτούλα, κι' ή καρδιά της χτύπησε δυνατά. 'Η- θελε κι' άλλα νά πη, νά φωτήση, γιατί πολλά ύποψιάστηκε, μά ή κυ- ρία Λέπουρα δέν τής έδωσε καιρό. Την καληνύχτισε κι' άπομακρύν- θηκε γρήγορα, με την υπηρέτριά της, μέσα στώ μισοκότεινο καλ- νιφράμι...

'Η Φωτούλα έμεινε στώ μπαλκόνι, άσάλευτη σάν άγαλμα. Χίλιες σκέψεις, χίλιες έγνοιες βούζαν, μελίσσι, στώ κεφάλι της: 'Η μάνα του Λάμπη εινε τόσο καιρό νά λάβη γράμμα από τώ γινώ της. Τά γράμματά της έμειναν χωρίς απάντησι, στή μητρική της άγονία δέν εφρίσκει καμμιάν άναπόκρισι... Στώ μεταξύ, ή εφημερίδες μιλούσαν γιά νεκρούς και λαβωμένους... Και νά τώρα πού ή θεία του Λάμπη, νύχτα-ώρα, σκεπασμένη με τώ σάλι της, πήγαινε βιαστικά στή μητέ- ρα του και δέν εστάθηκε παρά όσο γιά νά την καληστερίση. Κι' εινε μιá τόσο θλιβερή νότια στή φωνή, μιάν άνησυχία στώ φέροισμό της!...

Τί νά συνέβαινε τάχα;... Πώς νά μάθη, Θεέ μου, πώς νά μάθη;... Κι' ή Φωτούλα έστεκε στώ μπαλκόνι, κυττάζοντας τ' αστέρια πού ελαιγνίδιζαν σά φωτερά, μυστηριώδη μάτια, γεμάτα άνησυχία...

Τέλος άποφάσισε νά κατεβή στήν έξώπορτα και νά περιμένη. 'Ο- ταν θά ξαναπερνούσε ή κ. 'Αρσινόη, θά την έπιανε από τά χέρια και θά τή θερμopαρακαλούσε νά τής πη...

"Όταν ή κ. Φρόσω εινε την 'Αρσινόη νά μπαί- νη τέτοια ώρα σπίτι της, εμάντεψε πώς κάτσια κα- κή είδησι τής έφερε. Τά ήπατά της κάπηκαν: πα- ρά λίγο νά λιγοθυμήση. 'Η συγγένεσά της την έ- κράτησε στήν άγκαλιά της και φιλώντας τή στώ βαθουλωμένα μάγουλα, τής ελετε: ('Ακολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΚΟΥ

(Του UHLAND)

Στ' άγρασθησιού του άνάμεσα τ' άτίμητα ζαφείρια ό χρυσοκός την κόρη του περήφανα κυττάζει. — Λενιώ, τής λέει, τά μάτια μου ειναν πετράδια μύρια, μά ένα μ' έσε στην ώμορφιά δέν ειναν νά ταιριάξη. 'Ιπτότης πλούσιος, ξακουστός μπρός στ' άγρασθησι φτάνει. — Καλή σου μέρα, ώμορφονεία χρυσοτελεκητή μου. Σπάνιο, πολύτιμο, χρυσό θέλω από σέ στεφάνη γιά την καλήν άγάπη μου κι' άρραβωνιαστική μου... Σάν τώ στεφάνη τέλειωσε κι' έλαμψε στολισμένο από χρυσάφι λαγαρό, πετράδια σάν αστέρια, μ' ένα μικρό χαμόγελο και παραπονεμένο ελετε ή Λενιώ κρατώντας τώ μέσ' τώ λευκό της χέρι: — Εύτυχισμένη ή κορασιά ή τόσο άγαπημένη πού τέτοιο άτίμητο, λαμπρό στεφάνη θά νά βάλη. Μά περισσότερο άπ' αύτή θάμιον εύτυχισμένη, τριανταφυλλέιο άν μώθανε ό ίπτότης στώ κεφάλι... Δέν πέρασε πολύς καιρός, ξανάρχεται ό ίπτότης και τώ στεφάνη δώ κι' έχει προσεχτικά ξετάσει. — Τώρα, καλέ μου χρυσοκί, γιά τώ κρινόχερό της θέλω άρραβώνα π' άλλη μιá στόν κόσμο νά μη μοιάξη...

Τώ δαχτυλίδι τώ χρυσό και (διαμαντοδεμένο σάν τέλειωσε, π' άπ' ώμορ- (φιά άλλο δέν εινε ταίρι, μ' ένα μικρό χαμόγελο και (παραπονεμένο ελετε ή Λενιώ και τώβαλε μέσ' (στώ λευκό της χέρι:

— Εύτυχισμένη ή κορασιά ή (τόσο άγαπημένη όπου τώ δαχτυλίδι αυτό στώ (χέρι της θά βάλη. Μά περισσότερο άπ' αύτό (θάμιον εύτυχισμένη άν λιγα ό ίπτότης μώδινε (μαλλιá του άπ' τώ κεφάλι...

Δέν πέρασε πολύς καιρός κι' ό (ίπτότης πάλι πίσω πρós τ' άγρασθησι έρχεται (νά ιδη τώ δαχτυλίδι. — Κι' αύτό, καλέ μου χρυσοκί, (θά σού τώ μολογήσω, θάναν τώ λαμπερώτερο τής (νύφης μου στολίδι.

Μά τά στολίδια πάκμα τώ (ξακουστό σου χέρι

νά ιδώ άν ταιριάξουν ήθελα σέ πρόσωπο κανένα. "Έλα, Λενιώ μου, βάλε τα γιά τώ γλυκό μου ταίρι πούναν καλόκαρδη ψυχή κι' ώμορφη σάν εσένα...

Τή μέρα κείνη ήταν γιορτή και ή Λενιώ φορούσε την πιό λαμπρή της φορεσιά στώ λυγερό κορμί της, γιατί συχνά στήν εκκλησία νά πάη εσηνηθούσε και στά εικονίσματα μπροστά νά λήη την προσευχή της.

Πρós τόν ίπτότη κόκκινη κι' άτολμη πλησιάζει κι' εκείνος με τά ευγενικά κινήματα πού ξέρει τώ δαχτυλίδι τώ χρυσό στώ δάχτυλο τής βάσει και τώ στεφάνη της φορεί κρατώντας της τώ χέρι.

— Άγαπημένη μου Λενιώ, τελειώσαν τά παιγνίδια. 'Εσύ 'σαι κείνη πώκρωθα γι' άρραβωνιαστική μου, όλα γιά σένα γίνανε τ' άτίμητα στολίδια, πάνε τά μάγια, τώρα πιά γιά πάντα είσαι δική μου.

Και στά διαμάντια άνάμεσα ή μάνα σου άν σ' έγένηα και στά χρυσάφια άν ψήλωσε τ' άγγελικό κορμί σου, ήταν καλό προμήνημα πώς θά ένωθής με μου, και δόξες μεγαλειότερες προσμέναν τή ζωή σου...

Μετάφρ. Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕ ΠΟΙΗΤΗ ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ ΝΕΡΟΥ

('Επίγραμμα τού Πούσκιν)

"Αχ, δέν θά ιδη παράδισον αύτός έδώ ό νεκρός, γιαν' έκαμε πάρα πολλά στόν κόσμο άμαρτήματα. Τά κορμάτα του όμως μπορεί νά τά ξεχάση κι' ό (Θεός, όπωσ ό κόσμος ξεχασε τά τόσα του ποιήματα!...

